

Arrest

nr. 121 924 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, legt in 2010 tweemaal een aankomstverklaring af, waarna haar een tijdelijk verblijf toegekend werd uiterlijk tot 22 oktober 2010.

Op 5 juni 2011 meldt de verzoekster zich aan bij de gemeente Antwerpen om een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in te dienen. Op 14 juli 2011 neemt de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoeksters aanvraag.

De verzoekster legt op 31 januari 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner, dhr. H. I. F., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 10 april 2013 dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 17 september 2009 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, met name enerzijds de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 10 oktober 2013 en zij luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.04.2013 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15;12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene een invaliditeitsuitkering geniet en gemiddeld 1073,66 euro inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen al rond deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Overwegende dat hét inkomen van de Belgische onderdaan reeds verkregen wordt door arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Bijgevolg is het niet waarschijnlijk dat deze nog extra inkomsten kan genereren en is het risico reëel dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

"Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt :

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn. "

Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ..."

Het feit dat de motivering van de bestuurshandelingen cf. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen afdoende moet zijn, houdt in dat de motivering draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., Cools, nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr. 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr. 43782 van 12 juli 1993; Keirseblick, nr. 51142 van 16 januari 1995; Jacques, nr. 51576 van 8 februari 1995; Van Hoorneweder, nr. 52975 van 18 april 1995).

De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door de overweging :

"De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene een invaliditeitsuitkering geniet en gemiddeld 1073,66 euro inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen al rond deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Overwegende dat het inkomen van de Belgische onderdaan reeds verkregen wordt door arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Bijgevolg is het niet waarschijnlijk dat deze nog extra inkomsten kan genereren en is het risico reëel dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. "

Volgens art. 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is deze wet slechts van toepassing op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen. Hieruit volgt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing is op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit heeft voor verder gevolg dat art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ..." dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat de motivering afdoende moet zijn.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geïnterpreteerd in die zin dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregelen en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen" (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933)

De bestreden beslissing heeft een verstrekkend gevolg voor het gezinsleven van verzoekster, aangezien zij geen verblijfsrecht in België verkrijgt en op basis van het bevel om het grondgebied te verlaten van haar partner gescheiden zal worden, wellicht voor lange tijd, mogelijk voor goed. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat een afweging is gebeurd tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van verzoekster, terwijl nooit door de Belgische autoriteiten werd getwijfeld aan de oprechtheid en de stabiliteit van de relatie van verzoekster en haar Belgische partner.

Art. 62 van de Vreemdelingenwet wordt dus geschonden door de bestreden beslissing."

Er dient te worden vastgesteld dat dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekster niet aantoonbaar over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, waardoor ze niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Belg. Verder wordt verwezen naar artikel 7 §1, 2° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien het legale verblijf van de betrokken vreemdeling in België is verstreken. De verzoekster betwist deze feitelijke en juridische overwegingen niet, laat staan dat zij ze op concrete wijze weerlegt. De verzoekster beperkt zich tot het aanhalen van aantal rechtstheoretische overwegingen en verwijzingen naar rechtspraak.

Met haar betoog maakt de verzoekster evenwel niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekster nog stelt dat uit de motivering geenszins blijkt dat er een afweging is gebeurd tussen de motieven van de bestreden beslissingen en de ontwrichting van het gezin van de verzoekster en zij aangeeft dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens (hierna: het EVRM) dergelijke evenredigheidstoets noodzakelijk is, wijst de Raad er op - zoals de verweerder terecht stelt in zijn nota met opmerkingen - dat artikel 8 van het EVRM op zich geen plicht tot formele motivering inhoudt, maar dat in dit kader de Raad als annulatierechter enkel nagaat of in de bestreden beslissingen in het licht van artikel 8 van het EVRM niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de feitelijke gegevens van het dossier is besloten om verzoeksters verblijfsaanvraag te weigeren en haar het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (cf. RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

De grieven die in het kader van artikel 8 van het EVRM worden aangevoerd, worden uitgewerkt in het tweede middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, zodat op dit punt kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. De verzoekster toont geen schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Tweede middel :

Schending van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Zoals in het eerste middel vermeld hebben de Belgische autoriteiten nooit getwijfeld aan de oprechtheid en de stabiliteit van de relatie van verzoekster en haar Belgische partner.

Verzoekster heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van haar gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid. Verzoekster vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid. Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing. Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkene : “Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.” (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26933)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat de partner van verzoekster onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben. Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen

deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. RvV X Pagina 7

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "*privéleven*" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekster betoogt dat de Belgische autoriteiten nooit getwijfeld hebben aan de oprechtheid en de stabiliteit van de relatie die de verzoekster met haar Belgische partner heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 31 januari 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met haar Belgische partner.

Op zicht van de stukken van het administratief dossier en gelet op het feit dat de verweerder het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op zich niet betwist, neemt de Raad aan dat er in hoofde van de verzoekster sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een gezinsleven in België impliceert echter op zich nog niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten of een weigering tot verblijf een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Om artikel 8 van het EVRM *in concreto* te beoordelen, is het immers van belang na te gaan of er *in casu* sprake is van een eerste toegang tot het grondgebied van het Rijk dan wel dat er een situatie van voortgezet verblijf voorligt. De verzoekster lijkt ervan uit te gaan dat de bestreden beslissingen een weigering van een voortgezet verblijf uitmaken, zij voert immers aan dat haar verblijf op grond van

artikel 8, tweede lid van het EVRM beoordeeld dient te worden hetgeen enkel aan de orde is in dergelijke situatie van een voortgezet verblijf.

De Raad merkt echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan de onderliggende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg niet beschikte over enig verblijfsrecht in België dat haar feitelijk in staat stelde het gezinsleven in België te beleven. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg brengt immers op zich nog geen vaststaand verblijfsrecht met zich mee. Bijgevolg kwalificeert verzoeksters verblijfsaanvraag als een verzoek tot eerste toegang zoals hierboven besproken. Er is in deze stand van het geding dan ook geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster nu aan de verzoekster geenszins een verblijfsrecht ontnomen wordt dat haar feitelijk tot het beleven van een gezinsleven in België in staat stelde. Bijgevolg is artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet te dezen niet van toepassing

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu toont de verzoekster niet concreet aan dat er in hoofde van de Belgische staat een plicht zou bestaan om haar gezinsleven in België te handhaven. Met de loutere stelling van de verzoekster dat zij in geen enkel opzicht een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid vormt, maakt zij niet concreet aannemelijk dat zij haar gezinsleven niet elders kan uitbouwen of verderzetten. Zoals de verweerder in de nota aangeeft is er bovendien *in casu* slechts sprake van een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat er aan de verzoekster geen inreisverbod werd afgeleverd zodat niets er aan in de weg staat dat zij, na uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en

mits te hebben voldaan aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden, terugkeert naar België. Een dergelijke tijdelijke scheiding verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Daarnaast merkt de Raad nog op dat de verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij zich voor de duur van haar tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen door haar Belgische partner. De verzoekster brengt geen enkel element aan dat er op zou kunnen wijzen dat het voor haar of voor haar partner onmogelijk is om bijvoorbeeld in Marokko, tijdelijk dan wel voor langere termijn, het gezinsleven verder te zetten. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven heeft het EHRM inzake immigratie, bij diverse gelegenheden gesteld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoekster toont niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verder gezet, noch toont zij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met haar partner daadwerkelijk haar gezinsleven zou verbreken. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, tweede lid *juncto* 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar derde middel als volgt toe:

“Derde middel :

Schending van art. 40 ter 2de lid juncto art. 42 §1. 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is enkel gemotiveerd door de overweging : "De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Art 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene een invaliditeitsuitkering geniet en gemiddeld 1073,66 euro inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen al rond deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Overwegende dat het inkomen van de Belgische onderdaan reeds verkregen wordt door arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Bijgevolg is het niet waarschijnlijk dat deze nog extra inkomsten kan genereren en is het risico reëel dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. "

Artikel 42 §1 2de lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt : "Indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in art. 40bis, § 4 tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dus dat de beslissing dat het familielid van een Belg niet tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten wordt, niet automatisch mag genomen worden wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in art. 40ter tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Krachtens art. 42 § 1 2de lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, overeenkomstig art. 42 § 1 2de lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Als dit wel zou gebeurd zijn, dan zou hebben kunnen worden vastgesteld dat de heer F. na de inschrijving van zijn partner op zijn adres, een verhoging van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft gekregen tot een bedrag van 1439,64 € (stuk 3) en dat verzoekster zeer goed in staat is om door arbeid mede in het gezinsinkomen te voorzien van zodra zij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou beschikken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing zich louter beperkt heeft tot de inkomensvoorwaarde van art. 40ter 2de lid van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekster te beoordelen (schending van art. 42 § 1 2de lid juncto art. 40ter 2de lid van de wet van 15.12.1980, en van de materiële motiveringsplicht). De materiële motiveringsplicht werd geschonden aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig art. 42 § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012 reeds in dezelfde zin geoordeeld en een weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie vernietigd, omdat alleen werd getoetst of de echtgenote van de betrokkene met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen."

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich enkel richt tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden. Dienvolgens worden verzoeksters grieven enkel onderzocht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE.). De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40ter, tweede lid en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht echter niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Artikel 40ter, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1 (...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekster betoogt dat weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet automatisch genomen mag worden wanneer niet voldaan is aan de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekster dient in navolging van de bepalingen van artikel 42 van de vreemdelingenwet in ieder geval te worden onderzocht of de burger van de Unie en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische overheid. Zij meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat er een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd uitgevoerd. Als dit gebeurd zou zijn, zou men vastgesteld hebben dat de Belgische partner van de verzoekster een verhoging van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft gekregen tot een bedrag van 1439,64 euro en dat de verzoekster zelf zeer goed in staat is door arbeid in het gezinsinkomen te voorzien van zodra zij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou beschikken. De gemachtigde zou zich louter beperken tot de inkomensvoorwaarde van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet zonder de concrete situatie te beoordelen. Tot slot verwijst zij naar een arrest van de Raad van 29 maart 2012 met nr. 78.310.

De Raad stelt vast dat de verzoekster uit het oog verliest dat de verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van de partner van de verzoekster lager liggen dan “*honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie*”, zoals voorzien in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing toont dat de verweerder tevens, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, duidt dat het inkomen van verzoeksters partner rond het bedrag ligt dat als armoederisicogrens wordt beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt verder dat verzoeksters partner een veel te laag inkomen heeft om een minimum aan waardigheid voor zowel de verzoekster als haar partner te garanderen, dat het inkomen van deze partner nu reeds verkregen wordt door arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zodat het niet waarschijnlijk is dat de Belgische partner van de verzoekster nog extra inkomsten kan genereren en het risico reëel is dat de verzoekster ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit deze toelichting in de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verweerder een behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Het gegeven dat verweerder bij deze behoefteanalyse rekening houdt met de vaststelling dat de gezinshereniger of diens partner actueel reeds ten laste kunnen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk impliceert niet dat hij voorwaarden toevoegt aan de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen of dat hij zich baseert op veronderstellingen. De verweerder gaat slechts uit van een feitelijk gegeven en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekster voormelde vaststellingen omtrent het inkomen rond de armoedegrens voor een alleenstaande en het reëel risico dat de verzoekster ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel niet weerlegt. De verzoekster toont evenmin concreet aan deze vaststellingen geen of geen afdoende behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zouden vormen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat het bestuur kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, meer bepaald het bijbrengen van een bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals gestipuleerd door artikel 40ter van de vreemdelingenwet, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De Raad stelt vast dat het attest dat de verzoekster in haar verzoekschrift bijbrengt waaruit blijkt dat de partner van de verzoekster sinds 1 mei 2013 een verhoogde arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet, dateert van 10 oktober 2013. Bijgevolg kon de bestreden beslissing van 17 september 2013 hier geen rekening mee houden. In het licht van de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij de bewijslast voor de inkomsten van de referentiepersoon onmiskenbaar op de aanvrager berust, kwam het dan ook aan de verzoekster zelf toe om sinds de verhoging van voormelde uitkering de verweerder op de hoogte te brengen van deze wijziging in de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, zodat de verweerder hiermee rekening kon houden bij het nemen van de beslissing inzake haar aanvraag. *In casu* blijkt echter dat de verzoekster heeft nagelaten om de verweerder op de hoogte te stellen van de verhoging van de uitkering van haar partner. Er kan de verweerder dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij oppert dat de verhoogde inkomsten aan het licht zouden zijn gekomen bij het voeren van een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een dergelijk onderzoek houdt immers enkel in dat op basis van de eigen behoeften van de betrokkenen wordt nagegaan welke bestaansmiddelen zij in hun specifiek geval nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze bepaling vertrekt reeds vanuit de noodzakelijke premisse dat wordt vastgesteld dat de inkomsten, zoals aangetoond door de aanvrager, niet voldoen aan de wettelijke voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zodat niet kan worden aangenomen dat de verweerder bij dergelijke behoefteanalyse de aanvrager nogmaals dient te bevragen omtrent de inkomsten van de referentiepersoon.

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder in rekening moest nemen dat zij in de toekomst zeer goed in staat is om arbeid te verrichten en zo bij te dragen in het gezinsinkomen van zodra zij over een

verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou beschikken, is de Raad van oordeel dat de verzoekster hiermee voorbijgaat aan de voorwaarden die vooropgesteld worden door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De voorwaarde om arbeid te kunnen verrichten hangt immers af van het verkrijgen van een legale verblijfstitel in België, *in casu* de gezinshereniging met een Belg. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich beperkt tot losse en bijzonder hypothetische beweringen, zonder deze te staven met enig begin van bewijs, en dat de verweerder bij het nemen van een bestuurlijke beslissing slechts de alsdan voorliggende gegevens in rekening kan nemen. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van de voorliggende gegevens oordeelde dat er *in casu* niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarde dat is aangetoond dat haar partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten.

Waar de verzoekster naar 's Raads arrest nr. 78.310 verwijst, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben en dat de verzoekster niet toelicht in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot het genoemde arrest hebben geleid tevens van toepassing zijn of identiek zijn als in haar concreet geval.

Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat het betoog van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE